

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupen Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 5. 12. 2011, č.j. ČOI 111288/11/O100/3000/11/ČE/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 5. 12. 2011, č.j. ČOI 111288/11/O100/3000/11/ČE/Št, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitelky inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 13. 9. 2011, č. j. ČOI 93910/11/3000/R/N, jímž mu byla uložena pořádková pokuta ve výši 20 000,- Kč za delikt podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a žalobcovo odvolání proti němu zamítnuto.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl nedostatečnost skutkových zjištění, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela pouze z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 31. 5. 2011, jehož legálnost však žalobce napadl a nepovažoval jej za důkaz opatřený ve správním řízení. Vytkl, že

nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a zdůraznil, že žalobce nebyl v řízení povinen prokazovat svou nevinu. Žalovaný pak nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, pominul důkazy obsažené ve spise a nevyjádřil se k tvrzením žalobce. Napadené rozhodnutí tak není řádně odůvodněno, je vnitřně rozporné, skutkový stav je v rozporu se spisy a rozhodnutí obou stupňů jsou diskriminační. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a aby přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní námitky a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě brojil proti všem výrokům napadeného rozhodnutí. Napadená rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně vycházela při zjišťování skutkového stavu věci dle ust. § 3 správního řádu pouze z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 31. 5. 2011. Žalobce byl při kontrole pouze pracovníkem kontrolované osoby, způsobilý přijmout oznámení o zahájení kontroly. Pro jednání s kontrolním orgánem neměl a nemá žalobce od kontrolované osoby plnou moc. Kontrolní protokol tedy k seznámení přijmout nemohl a také nepřijal a není mu známo, že by tak učinil správní orgán vůči kontrolované osobě. Námitky tedy nemohl podat ani sám za sebe ani za kontrolovanou osobu. Pokud jde o vyjádření nesouhlasu s textem protokolu, toho mu nebylo ze strany kontrolních pracovníků s tímto odůvodněním dopřáno, proto odmítl protokol podepsat, což však není podstatné, neboť tak činil mj. i z důvodu, že není kontrolovaná osoba. V kolonce, kde se podepsat mohl, mu podpis nabídnut nebyl.

Kontrolní protokol není důkaz opatřený ve správním řízení. Lze jej jistě pokládat za jeho podklad, ale za ten lze pokládat i vyjádření účastníka řízení. Úvahy o tom, že doklad o úhradě kupní ceny musí dostat kupující před zaplacením jsou zcela mylné a zde odkazuje žalobce na své vyjádření k zahájenému správnímu řízení, neboť tam uvedl ustanovení právních předpisů, která se touto problematikou zabývají. Argumentoval-li správní orgán, že by se jinak nedozvěděl, kolik má platit, pak je nutno říci, že otázku účtování a seznámení s cenou shledal správní orgán zcela bezvadnou, neboť kontrolovaná osoba řádně účtovala a seznámila spotřebitele s cenou, čili nelze tvrdit, že kupující neví, co má platit. V kontrolním protokolu navíc chybí údaj o tom, že by spotřebitelem, jež si vyžadoval doklad o zakoupení byl pracovník ČOI, přičemž nejen z tohoto důvodu jsou obě rozhodnutí zmatečná. Navíc na straně tři kontrolního protokolu se jasně uvádí, že doklad byl vystaven, ale nebyl vydán, což je v příkrém rozporu nejen s kontrolním protokolem na straně dvě, ale také s oběma rozhodnutími. Pokud tedy doklad nebyl vydán, pak se tak stalo výhradě proto, že kupující odmítl zaplatit kupní cenu. Navíc uvedené zjištění není pravdou, neboť doklad o úhradě vydává kontrolovaná osoba automaticky poté, co dojde k úhradě kupní ceny.

Ohledně kontrolního protokolu také nebyl žalobce poučen o tom, jaké povinnosti má ve vztahu ke kontrolním pracovníkům. Např. že jim má vydat fiktivní fakturu či jiné doklady k zakoupení k fiktivnímu nákupu zboží tak, jako by skutečně zboží zakoupili, kdyby ovšem měli s sebou peníze. Takové poučení ve smyslu zákona o státní kontrole se z uvedeného protokolu nepodává. Je třeba také uvést, že:

- kontrolované osoby jsou povinny poskytnout požadovanou součinnost, a že
- kontrolní pracovníci jsou oprávněni zajišťovat v odůvodněných případech doklady.

Z obou shora uvedených textací zákona o státní kontrole je zřejmé, že není naprosto jasné, jaká součinnost byla po kontrolované osobě požadována ve vztahu k neuskutečněnému nákupu zboží. Není jediný důkaz o tom, že by správní orgán učinil nějakou výzvu či poučení spojené s prokázáním kontrolních pracovníků. Z protokolu se podává, že před uzavřením kupní smlouvy přichází ze strany kupujícího sdělení, že kupní cenu nezaplatí. Nebylo tedy co vydávat. Není povinností kupujícího tak, jak plyne z ust. §§ 588, 591 a 614 občanského zákoníku vydávat nabývací doklady ke zboží, které není předmětem prodeje (platně uzavřené kupní smlouvy). V daném případě tedy nebylo odůvodněno zajištění dokladu, k jehož vystavení nebyl prodávající povinen. Pokud nebyla povinnost takový doklad vystavit a vydat, nelze tedy stíhat žalobce za jakýkoliv pořádkový delikt. Navíc tedy není stále zřejmé, co mělo či nemělo být vydáno.

Uvedená rozhodnutí jsou stížena rovněž vadou absentující totožnosti skutku a ukrácení procesních práv žalobce. Žalovaný podobně jako správní orgán I. stupně v popisu skutku a v odůvodnění zcela záměrně zamlčel fakt, že před nevydáním dokladu zaplacení došlo k tomu, že kontrolní pracovníci odmítli zaplatit. Teprve pak se údajně prokázali. Dále zde chybí údaj o tom, jak je možné, že se ve výroku rozhodnutí změněného náhle objevuje fakt, že spotřebitel je pracovník ČOI. Nové je také tvrzení o tom, že se tak stalo v provozovně kontrolované osoby, což nebylo uvedeno ani v zahájení správního řízení ani prvostupňovém rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se dále uvádí, že byly shledány důvody pro jeho změnu (z hlediska formulace skutku), ale již se neodůvodňuje potvrzení (tímto postupem mu bylo upřeno nejméně právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu). U kontrolního protokolu se nejednalo v žádném případě o důkazy resp. důkazní prostředky ve smyslu ust. § 50 a 51 správního řádu, neboť takové mohou být mimo vedené správní řízení opatřovány, prováděny a za relevantní pokládány toliko za předpokladu splnění podmínek v ust. § 138 správního řádu, jinak jen byly-li získány v probíhajícím správním řízení. Jednalo se tedy o nezákonný důkaz resp. důkazní prostředek; navíc vnitřně rozporný. Žalobce neměl právní povinnost volat policii, domáhat se násilím svého vyjádření, či snad za pracovníky ČOI běhat, aby zjišťoval spisové značky či vůbec útvar z něhož pocházejí tak, aby mohl sepisovat své vyjádření po proběhlé kontrole. Je navíc zřejmé, že žádná kontrola neproběhla, neboť tato sice mohla být započata, ale rozhodně nebyla ukončena, neboť kontrolovaná osoba se dosud s kontrolním protokolem neseznámila. Žalobce nemá povinnost podepisovat nepravdivé údaje v kontrolním protokolu.

Žalovaný i správní orgán I. stupně odmítli jeho argumentaci s tím, že tato přichází jako vyjádření pozdě a že je účelová, což je naprosto mylné. Není povinností žalobce prokazovat, že se něčeho nedopustil a že něco nebylo, jak uvádí kontrolní orgán; je naopak povinností kontrolního orgánu prokazovat skutkový stav a naplnění znaků správního deliktu resp. pořádkového deliktu. Z kontrolního protokolu jakož i z obou rozhodnutí se např. dosud nepodává to, jak se skutek doopravdy měl stát.

Žalobce nemá povinnost navrhnout důkazy na prokázání své nevin; pořádkový delikt mu má prokazovat správní orgán, čili ten jej včetně pracovníků ČOI měl na ústním jednání vyslechnout.

Odvolací orgán se dále s námitkami na straně 1 a 2 odvolání nedostatečně vypořádal, neboť je zcela zjevné, že právě z hlediska své případné intervence do vyhotovování kontrolního protokolu jeho odvolací námitky směřovaly. Žalobce není a nebyl zástupce kontrolované osoby a s kontrolním protokolem seznámen nebyl a ten mu také nebyl předán. Při svých námitkách k zahájenému správnímu řízení vycházel toliko z tohoto přípisu správního orgánu. Pokud byl kontrolní protokol odevzdán kontrolované osobě, pak neví žalobce jakým způsobem se tak stalo, neboť on není a nebyl osobou způsobitou k takovému přijetí. Účastník řízení nemá povinnost vést správní orgán a říkat mu jak má postupovat. Zásadu písemnosti nelze postavit nad zásadu zjištění skutkového stavu, jak předepisuje žalovaný.

Žalovaná se svým rozhodnutím také stylizovala do role vykladače významu odvoláním napadeného rozhodnutí, neboť neustále uváděla, co chtěl či nechtěl žalobce či správní orgán I. stupně tou či onou úvahou či vyjádřením říci. Žalobce v provozovně nikoho nezastupoval. Žalobce od počátku tvrdil, že se skutek nestal a že on sám se žádného deliktu nedopustil. Správní orgán jej kárá za to, že nesouhlasí s jeho názorem a jeho skutkovým tvrzením s tím, že má uvést svá vlastní. Tvrzení žalobce je, že se nic takového, co popisuje správní orgán nestalo.

Napadené rozhodnutí žalované staví na jediném podkladě, a to kontrolním protokolu a vyjádření žalobce, dvou protichůdných podkladech, přičemž protokol je v části Ad 1 a Ad 3 vnitřně rozporný; rozpor mezi výrokem resp. výroky napadených rozhodnutí a tímto protokolem již žalobce rubrikoval výše. Žalobce ohledně zjišťování skutkového stavu namítá především, že není pravdou, že by rozhodnutí žalovaného vycházelo ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Toto pochybení, kdy správní orgán I. stupně neprovedl důkaz (výsledky svědků - pracovníků ČOI a žalobce) resp. skutkové zjištění (důvod výroku dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu) v rozhodnutí zcela pominul, v důsledku čehož tak učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemůže být žalobci kladeno žádným způsobem k tíži. K tomu je nutno uvést, že správní orgán I. stupně měl tento důkazní prostředek provést z vlastní iniciativy, aniž k tomu byl ponoukán, neboť se jedná o správní trestání. Správní orgán má povinnost postupovat v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3, § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu, tj. zjistit skutkový stav věci, o kterém nebudou důvodné pochybnosti, a to v neprospěch i ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán I. stupně se vyjádřením účastníka řízení nejen vůbec nevypořádal, ale skutkový stav vůbec nezjišťoval. Ve správním trestání platí nejen zásada in dubio pro reo, ale především presumpce nevin. Za dané situace by se navíc jednalo o důkazy, kterými by byla potvrzována neodpovědnost žalobce za správní delikt resp. za jednání, které mu bylo kladeno k tíži. Žalobci není znám právní předpis, jež by mu ukládal aktivně postupovat ve vztahu ke správnímu orgánu a být mu nápomocen v otázce prokazování své vlastní odpovědnosti či neodpovědnosti. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádal s rozporností onoho protokolu a ten nebyl vůbec hodnocen cele ve vzájemných souvislostech. Pochybení žalované spatřuje žalobce v tom, že nepřezkoumala napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, tj. plném rozsahu, a nevyvodila z něj příslušné závěry, jak navrhoval v odvolání. Namítaná

pochybení nebyla zhojitelná způsobem, kterým žalovaná rozhodla. Výklad žalované, který v odůvodnění používá, je naprostý nonsens - zde má žalobce na mysli přednášení důkazního břemene na žalobce, nesprávné hodnocení důkazů (zejm. vyjádření žalobce), nesmyslný výklad rozsahu vypořádání se s námitkami žalobce ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení se ust. § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu. Žalobce samozřejmě souhlasí se žalovaným v tom, že správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků řízení. V řízení, kde však má být uložena povinnost z moci úřední, je nutno provést všechny důkazy, které jsou nutné ke zjištění skutkového stavu, a to i bez návrhu účastníka řízení, přičemž se může jednat o skutečnosti svědčící jak v jeho prospěch tak v neprospěch. Co se týče onoho odůvodnění rozhodnutí v rozsahu dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, pak je nutno poukázat na fakt, že sice není nutno jistě podrobně odůvodňovat každý argument účastníka řízení, ale to neznamená, že správní orgán zcela pomine důkazy založené ve spise, a dále že pomine jeho relevantní vyjádření a k těmto se vůbec nevyjádří a neuvede, jak je hodnotil a jak o nich rozhodl. Napadené rozhodnutí žalované v žádném případě dostatečně neodůvodňuje vztah mezi skutkovým zjištěním orgánu I. stupně a úvahou při hodnocení důkazů a závěry učiněnými tímto správním orgánem, neboť se k řadě z nich nevyjadřuje vůbec (např. že se skutek nestal, že doklad nebyl vydán). Žalobce tak pokládá obě rozhodnutí (vč. řízení odvolacího i předcházejícího) za nezákonná, neboť byla porušena a krácena jeho procesní práva takovým způsobem, že nebylo postupováno v souladu s veřejným zájmem a právním pořádkem České republiky jakož i předpisy Evropských společenství, nebyly šetřeny a hájeny zájmy žalobce, správní orgány nedostály výkonu správy, jež má být službou veřejnosti, žalobce byl v nerovném postavení, nebyla mu poskytnuta přiměřená pomoc a poučení ze strany správního orgánu, úkony správního orgánu nebyly činěny s dostatečným předstihem tak, aby mohl žalobce účinně uplatňovat svá práva, dále žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním (změna rozhodnutí), jeho vyjádření spolu s námitkami nebylo správním orgánem vypořádáno v rámci odůvodnění, dále nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, bylo rozhodováno na základě částečně nezákonných důkazů, rozhodnutí bylo částečně neodůvodněno, a dilem vnitřně rozporné, správními orgány došlo k porušení zásady ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu, dále zásady legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu a především upření práva na obhajobu a spravedlivý proces žalobce. Skutkový stav zjištěný žalovaným je v naprostém rozporu se spisy. Rozhodnutí obou správních orgánů včetně jim jemu předcházejícím postupům jsou zcela diskriminační a šikanozní. Veškeré shora uvedené vady svědčí o tom, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o průběhu řízení v obou stupních a takovým vadám řízení, které má za následek nezákonné rozhodnutí resp. jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu, nezákonnost a částečně nesrozumitelnost.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce především vznášel námitky vůči tomu, že ohledně jeho jednání nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, když jediným podkladem pro rozhodnutí byl kontrolní protokol, aniž by bylo zohledněno vyjádření žalobce jako účastníka řízení.

Ve správním spise je založen kontrolní protokol sp. zn. ČOI 58250/11/3000 ze dne 31. 5. 2011, z něhož je zřejmé, že předmětem kontroly byla prodejna Mobily na adrese Příkop 843/6 v Brně, společnosti web Com s.r.o., se sídlem Praha 1, Křižovnická

60/10. Osobou přítomnou kontrole byl pan P. M., tedy žalobce. V části Ad 1. kontrolních zjištění je mimo jiné uvedeno, že na požádání spotřebitele byl vystaven doklad o zakoupení výrobku (faktura). Prodávající požadoval uhrazení finanční částky 4.099,-Kč. Pracovníci ČOI požadující částku nezaplatili a prokázali se služebními průkazy. Kontrolnímu pracovníku ČOI, který v tu chvíli držel vydanou fakturu k zakoupenému zboží za účelem kontroly stanovených náležitostí, vytrhl vedoucí prodejny tuto fakturu z ruky. Tuto ihned zmačkal a znehodnotil a tím znemožnil překontrolování vydané faktury, zda obsahuje stanovené náležitosti dle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.

Z tohoto kontrolního protokolu je zřejmé, že žalobce nebyl kontrolovanou osobou a předmětem kontroly tedy nebyla jeho obchodní činnost, ale činnost společnosti web Com s.r.o. Soud proto musel žalobcovy námitky vůči kontrolnímu protokolu odmítnout, protože jeho obsah by byl relevantní jen ohledně případných zjištění týkajících se právě kontrolované společnosti – v takovém případě by záleželo na tom, zda s ním byla kontrolovaná osoba seznámena a zda se k němu mohla vyjádřit, případně vznést námitky. Jelikož žalobce nebyl v postavení kontrolované osoby, nemůže brojit proti případným vadám kontrolního protokolu, jakož i proti tomu, že nemohl proti němu uplatnit námitky podle zákona o státní kontrole.

Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že právě tento kontrolní protokol obsahuje popis jednání žalobce, jež je mu kladeno za vinu. V této souvislosti není kontrolní protokol ze dne 31. 5. 2011 relevantní jako dokument vyhotovený podle ust. § 15 a násl. zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, ale pouze jako obecný důkazní prostředek. Podstatné je, že žalobci bylo z oznámení o zahájení správního řízení známo, jaké jednání je mu kladeno za vinu (popis skutku), z jakého zdroje tento popis pochází, a rovněž že se k tomuto popisu mohl vyjádřit.

To ostatně žalobce učinil, a to ve svém sdělení ze dne 2. 9. 2011, ve kterém uvedl, že se žádného správního deliktu nedopustil, že běh událostí při kontrole dne 31. 5. 2011 se nestal tak, jak je uvedeno v oznámení o zahájení řízení. Nezbyvá však než konstatovat, že žalobce neuvedl nic konkrétního o tom, jaký podle něj měl běh událostí tohoto dne být. Jeho vyjádření se tedy omezilo jen na prostý nesouhlas s popisem událostí podaným správním orgánem, aniž by však uvedlo jakékoliv bližší a určité údaje o tom, co se podle žalobce skutečně mělo odehrát. Nebyl proto důvod k tomu, aby na takto nekonkrétní nesouhlas správní orgán I. stupně jakkoliv reagoval, tedy zejména aby opatřil další důkazní prostředky, jimiž odstranil rozpory mezi tím, co uvedli kontrolní pracovníci a tím, co tvrdil žalobce. Jelikož žalobce nic konkrétního netvrdil, žádný rozpor mezi skutkovými zjištěními nevznikl. Se žalobcem lze souhlasit s tím, že jeho vyjádření by mělo stejnou relevanci jako popis událostí, obsažený v kontrolním protokolu, ovšem jenom tehdy, pokud by žalobce nějaký vlastní popis událostí přinesl - což však ve svém vyjádření ze dne 2. 9. 2011 neučinil. Neučinil tak ostatně ani ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 9. 2011, resp. v jeho doplnění ze dne 17. 10. 2011. V něm sice obsáhle odmítl kontrolní protokol s tím, že ten nebyl sepsán podle příslušných ustanovení zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, ale opět žádnou vlastní verzi událostí dne 31. 5. 2011 neuvedl. Přitom podstata tohoto důkazního prostředku spočívala nikoliv v tom, že by byl pořízen formálně podle zákona o státní kontrole anebo podle zákona o České obchodní inspekci, ale právě v tom, co obsahoval. Je třeba si uvědomit, že pro použití

ust. § 19 zákona o státní kontrole není třeba, aby bylo jednání fyzické osoby naplňující skutkovou podstatu deliktu podle této normy doloženo kontrolním protokolem jako formalizovaným důkazním prostředkem. Proto je zcela nerozhodné, že vylíčení jednání žalobce je zachyceno právě v předmětném protokolu, protože důkazním prostředkem by bylo i tehdy, pokud by je kontrolní pracovníci České obchodní inspekce pořídili formou samostatného záznamu na jiné listině. Vzhledem k tomu, že pro řízení podle tohoto zákona platí správní řád, lze k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Nic nebránilo tomu, aby jako takový důkazní prostředek byl použit vyjádření dvou konkrétních a identifikovaných kontrolních pracovníků. Jistě by jako důkazní prostředek bylo možno použít i vyjádření žalobce, ovšem jak vyloženo výše, ten kromě obecného tvrzení, že skutek se nestal tak, jak bylo ze strany správního orgánu uvedeno, žádné vlastní vyjádření o něm nepřinesl.

Lichá je dále námitka žalobce, že nebyl poučen o svých povinnostech ke kontrolním pracovníkům a že k součinnosti s nimi nebyl vyzván, přičemž nebylo jeho povinností vydávat nabývací doklady ke zboží, které není předmětem prodeje.

Z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, co bylo žalobci kladeno za vinu: poté, kdy se mu zákazníci prokázali jako kontrolní pracovníci České obchodní inspekce, odebral jim již vystavený doklad (fakturu) a znehodnotil ji, čímž znemožnil její překontrolování z hlediska požadavků zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. Takto byl skutek popsán jak v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 8. 2011, tak i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 9. 2011, jakož i v napadeném rozhodnutí ze dne 5. 12. 2011. O totožnosti skutku tedy není pochyb. Námitky žalobce o tom, že byl záměrně zamlčen fakt, že před nevydáním dokladu zaplacení kontrolní pracovníci odmítli zaplatit a teprve pak se údajně prokázali, dále že chybí údaj o tom, jak je možné, že se ve výroku rozhodnutí změněného náhle objevuje fakt, že spotřebitel je pracovník ČOI a že nové je také tvrzení o tom, že se tak stalo v provozovně kontrolované osoby, což nebylo uvedeno ani v zahájení správního řízení ani prvostupňovém rozhodnutí, považuje soud za nedůvodné, protože žádná z těchto tvrzených vad nic nemění na podstatě žalobcova jednání, za které mu je uložena sankce, a není nijak podstatná pro jeho právní hodnocení z hlediska ust. § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole. Zvláštního poučení o součinnosti zde nebylo třeba, neboť povinnosti kontrolované osoby, jejichž splnění žalobce mařil, jsou stanoveny přímo v zákoně – viz ust. § 14 a § 11 zákona o státní kontrole.

Nedůvodná je rovněž námitka, že ačkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že byly shledány důvody pro jeho změnu (z hlediska formulace skutku), již se neodůvodňuje potvrzení, čímž bylo žalobci upřeno nejméně právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný takto rozhodl zcela v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu, podle něhož *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*

Jelikož žalovaný odvolání žalobce v převážné části zamítl, a to z důvodů vyložených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, musel rozhodnout tak, rozhodnutí – mimo část dotčenou změnou – potvrdil. Toto potvrzení je tedy odůvodněno právě tím, že

žalovaný většinu odvolacích námitek neakceptoval. Zcela nesrozumitelná pak je v této souvislosti námitka upření práva podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný odvolací správní orgán nedoplňoval dokazování a podklad pro jeho rozhodnutí tak zůstal stejný jako v řízení prvostupňovém. Není tedy zřejmé, jak by měl být žalobce na svém právu zkrácen.

Nedůvodné jsou rovněž námitky vůči kontrolnímu protokolu jakožto nezákonnému důkazu, resp. důkaznímu prostředku s tím, že kontrola vůbec neproběhla.

Jak soud vyložil výše, kontrolní protokol ze dne 31. 5. 2011 je ve vztahu k jednání žalobce obecným důkazním prostředkem, nikoliv tedy kontrolním protokolem (tím by byl ve vztahu ke kontrolované osobě, společnosti web Com s.r.o.) a je tedy relevantní nikoliv svou formou, ale svým obsahem, protože zachycuje tvrzení dvou pracovníků České obchodní inspekce o skutkovém ději. Z tohoto důvodu je proto rovněž zcela nepodstatné, zda kontrola byla nebo nebyla ukončena, protože ta směřovala právě vůči společnosti web Com s.r.o., a žalobce je sankcionován nikoliv za výsledky kontroly, ale za své jednání jako fyzické osoby v jejím průběhu.

Soud proto znovu konstatuje, že veškeré žalobní námitky týkající se pořízení kontrolního protokolu, včetně toho, zda byl nebo nebyl odevzdán kontrolované osobě a zda jej žalobce měl nebo neměl podepsat, jsou zcela mimochodné a pro posouzení věci nepodstatné, protože žalobce nebyl kontrolovanou osobou a předmětný kontrolní protokol je relevantní svým obsahem, nikoliv formou.

Soud dále odmítl námitky ohledně toho, že pro existující rozpory mezi důkazními prostředky byly správní orgány povinny opatřit další skutková zjištění, včetně výslechu svědků – pracovníků České obchodní inspekce, a to z vlastní iniciativy.

Obecně by orgány České obchodní inspekce takovou povinnost jistě měly, avšak jen za stavu, pokud by skutečně existoval rozpor mezi dosavadními důkazy. Jak je vyloženo výše, v projednávané věci ale takový rozpor není. Podkladem pro rozhodnutí ohledně jednání žalobce dne 31. 5. 2011 je zápis, obsažený v kontrolním protokolu z téhož dne, vůči němuž žalobce po skutkové stránce namítl pouze to, že nic takového, co popisuje správní orgán, se nestalo. Ani v jednom ze svých podání učiněných v průběhu správního řízení však žalobce neuvedl naprosto nic konkrétního o tom, co že se tedy onoho dne mělo, resp. nemělo stát, a jaký tedy byl průběh událostí. Nekonkrétní a jakýchkoliv detailů prosté odmítnutí popisu událostí podle správního orgánu však nezakládá žádný rozpor: pokud žalobce nic netvrdí, není ani co dokazovat, neboť z podstaty věci nelze dokazovat to, co se nestalo. Za tohoto stavu věci pak nebyl žádný důvod provádět výslech oněch dvou pracovníků České obchodní inspekce, kteří kontrolu provedli.

Městský soud proto rovněž neshledal důvodnými námitky vůči tomu, že rozhodnutí bylo odůvodněno v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán zcela pominul důkazy založené ve spise a relevantní vyjádření žalobce a k těmto se vůbec nevyjádřil a neuvedl, jak je hodnotil a jak o nich rozhodl; napadené rozhodnutí žalované dostatečně neodůvodňuje vztah mezi skutkovým zjištěním orgánu I. stupně a úvahou při hodnocení důkazů a závěry učiněnými tímto správním orgánem, neboť se k řadě z nich nevyjadřuje vůbec.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

Soud konstatoval, že těmto podmínkám rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného dostalo. Není pravda, že by správní orgány pominuly důkazy založené ve spise a vyjádření žalobce a že by neuvedly, jak je hodnotily. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí byly informace o jednání žalobce při kontrole dne 31. 5. 2011, zaznamenané pracovníky České obchodní inspekce. Pokud jde o vyjádření žalobce, s tím se správní orgán podrobně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 3 a 4 shora, když zejména poukázal na skutečnost, že žalobce neuvedl žádný vlastní popis událostí při kontrole. Z odůvodnění je rovněž zcela zřejmé, že správní orgán hodnotil jednání žalobce jako ztížení činnosti správního orgánu při kontrole plnění povinností podle zákona o ochraně spotřebitele, a tedy neposkytnutí součinnosti podle zákona o státní kontrole. Odvolací správní orgán se pak podrobně vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání, přičemž vyhověl pouze námitce ohledně dostatečné specifikace skutku z hlediska údaje o místě a čase; v tomto rozsahu také prvostupňové rozhodnutí změnil. I žalovaný zdůraznil, že nebylo možno vypořádat se s tvrzením žalobce, že skutek se nestal tak, jak je popsán v oznámení o zahájení správního řízení, když žalobce ani nenaznačil, jak podle něj měla kontrola proběhnout.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí žádnou z vad vytýkaných žalobcem, když - ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně - bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a za dodržení procesních norem. Soud proto žalobu proti němu podanou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněno podle ust. § 60 odst. 3 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová